

Hodnocení diplomové práce

Jméno studenta:	Veronika Ben Ayed
Název práce:	Koncept svobodné vůle u Sartra a Mirandoly
Druh práce:	bakalářská diplomová práce
Hodnotil:	Tomáš Nejeschleba
Druh hodnocení:	posudek vedoucího práce
Datum:	18. května 2017

Stupeň hodnocení:	A 1 výborně	B 1- výborně mínus	C 2 velmi dobře	D 2- velmi dobře mínus	E 3 dobře	F 4 nevyhověl
	☐	☐	☒	☐	☐	☐

Bodové hodnocení:

Hodnocení (+)	Stupnice					Hodnocení (-)
	1	2	3	4	5	
Probíhaly pravidelné konzultace *	☐	☐	☒	☐	☐	Konzultace neproběhly
Znalost literatury k tématu	☐	☐	☐	☒	☐	Neznalost literatury k tématu
Kriticky hodnotí zdroje	☐	☐	☒	☐	☐	Nehodnotí použité zdroje
Obsahuje analýzu problému	☐	☒	☐	☐	☐	Nevykazuje analytické schopnosti
Dobrá logická výstavba textu	☐	☒	☐	☐	☐	Špatná logická výstavba textu
Dobrý úvod	☐	☒	☐	☐	☐	Nedostatečný úvod
Ucelený závěr	☐	☐	☒	☐	☐	Nedostatečný závěr
Správně vedený vědecký aparát	☐	☐	☒	☐	☐	Nesprávně vedený vědecký aparát
Kvalitní jazykové podání	☐	☒	☐	☐	☐	Špatné jazykové podání

* Vyplňuje jen vedoucí práce.

Kontrola plagiátorství:

Vedoucí práce zkontroloval text v systému theses.cz a práce není plagiát.

Slovní hodnocení:

Bakalářská práce Veroniky Ben Ayed představuje koncepcce svobody u Jean-Paul Sartra a Giovanniho Pico della Mirandoly, které následně komparuje. Práce je strukturována přehledně, s jasně vytyčeným cílem. Autorka postupuje logicky a drží se vymezeného tématu. Oceňuji na práci i fakt, že se vyhýbá biografiím obou autorů, i když v případě Mirandoly se tomu tak úplně vyhnout nemůže, neboť jeho koncepci svobody, jejíž formulaci lze nalézt v řeči *De dignitate hominis*, není možné analyzovat bez zasazení do historického kontextu a postavení dané řeči v Mirandolově díle i životě.

Při analýze využívá především sekundární literaturu, často čerpá z internetových zdrojů. Bohužel její sekundární zdroje jsou velmi omezené. V případě Mirandoly uvádí studie autora tohoto posudku, pak jistě relevantní stať Ernsta Cassirera, kapitolu o Mirandolovi od Paula Oskara Kristellera a internetové encyklopedické heslo Briana Copenhavera (které navzdory typu je ovšem velmi významné, neboť předkládá nestandardní interpretaci Mirandolova myšlení). Veronika Ben Ayed nicméně mohla a podle mého názoru i měla zakomponovat další významné tituly sekundární literatury, především publikace Stephena Farmera, Alveryho Dullese, apod., nebo mnohem významnější, než populárněji koncipovanou kapitolu z *Osmi filosofů italské renesance*, Kristellerovu stať Kristeller, P. O., *Giovanni Pico della Mirandola and His Sources*, in: *L'opera e il pensiero di G. Pico della Mirandola nella storia dell'umanesimo, Convegno Internazionale, I, Relazioni*, Firenze 1965, str. 35-133. Z textu tak vůbec není patrné, kdo je zastáncem existencialistické interpretace Mirandolova myšlení (např. A. A. Schillinger-Kind, *Die Affirmation des Unvermeidlichen in Widerstand und Würde. Ein philosophisch-literarischer Vergleich existentieller Grundbegriffe bei Giovanni Pico della Mirandola und Albert Camus*, Frankfurt a. M. – Wien 1998), a kdo jejím odpůrcem (např. Lubac, H. de, *Pic de la Mirandole, études et discussions*, Paris 1974). I když Veronika Ben Ayed se svými zdroji na vícero místech zajímavým způsobem polemizuje (např. str. 34), absence mnohých titulů sekundární literatury neumožňuje rozvést jejich kritickou analýzu.

Samotná komparace, která je cílem a vyvrcholením celé práce, je provedena systematicky a argumentačně je dobře vystavena. Přesto připojuji několik kritických (diskusních) poznámek.

Když Veronika Ben Ayed obhájí Mirandolu vůči námitce z nesystematičnosti, kterou zdůvodňuje krátkostí jeho života, lze argumentaci vést spíše poukazem na jiný způsob filosofování, než je moderní vytváření systematických děl. Systematičnost je spíše moderním kritériem konsistence v rámci rozsáhlého filosofického systému.

Nutnou a dostačující podmínkou pro případnou návaznost Sartra na Mirandolu není prokázání toho, že pojem svobody má u Mirandoly klíčové postavení, jak lze vyvodit z formulace na str. 43. Sartre by teoreticky mohl na Mirandolu navazovat zcela bez ohledu na to, jaké místo svobodě italský myslitel přisuzuje v celku svého díla. Argument žije vlastním životem bez ohledu na intenci jeho autora. K tématu by bylo spíše vhodné posoudit, jestli Sartre vůbec Mirandolovo *Oratio* znal, jestli někde na ně odkazuje apod. Do toho se Veronika Ben Ayed nepouští, provádí spíše konceptuální analýzu, jejíž výsledky nicméně přijímám a s argumentací, vedoucí spíše k popření podobností mezi jednotlivými autory, souhlasím.

Nesouhlasím však s tezí, že se v Mirandolově době filosofie zakládala na přijetí Boží existence, jejíž negace by vedla k zhroucení filosofického systému (str. 44). To neplatí v období renesance (ba i středověku) beze zbytku.

Za problematický považuji poukaz na transcendenci u Sartra. Autorka se zde opírá o přednášku prof. Marcelliho (str. 44), měla by však uvést písemný zdroj a argumentaci v každém případě rozvést.

Nerozumím tezi, že svět je podle Mirandoly „založený na zlu.“ To by měla autorka doložit.

Také nerozumím argumentu, že existencialistické interpretaci Mirandoly brání neaplikovatelnost vědecké metodologie na jeho dílo (str. 47). Jak to s tím souvisí?

Konečně se obávám, že autorka nepoužívá adekvátně termín „hypotéza“, když tvrdí, že Sartrovou hypotézou je neexistence Boha, nebo že absolutní svoboda je jeho hypotézou (str. 11).

I když Veronika Ben Ayed celkově správně používá vědecký aparát, v jednom bodě se prohřešuje proti citačním pravidlům. Když cituje z překladů primárních textů, měla by uvádět i jméno překladatele, to je při citaci *in extenso* důležité. Jména překladatelů chybí i v seznamu literatury.

Jazykové podání je celkově kvalitní, i když lze v práci nalézt nějaké chyby v interpunkci a také jednu chybu ve shodě přísudku s podmětem (str. 7).

Celkově hodnotím bakalářskou práci Veroniky Ben Ayed známkou C a doporučuji ji k obhajobě.

Doc. Tomáš Nejeschleba, Ph.D.